

Medtem je Praskovija v Kijevu na vso moč težko pričakovala novice, da se oče vrača v ljubljeno Rusijo. Računala je tedne in mesece in zdelo se ji je, da bi ji bili starši že lahko kaj o sebi sporočili.

V Kijevu je bila zdaj že preoblečena. A nikakor ni menila ostati v mestu cerkva in samostanov. Gnalo jo je v Nižnij Novgorod, da tam počaka zadnje ure, kakor je obljubila tamošnji prednici. Pisala ji je o tej nameri in ko je zadostila vsem dolžnostim v kijevskem samostanu, se je podala na pot, da stopi pod njeno varstvo.

Dobra mati prednica jo je nestrpno pričakovala. Nič ni pisala Praskoviji, da je dospel v Nižnij Novgorod oče z materjo vred.

Praskovijo so pričakovale na samostanskem pragu vse sestre z materjo prednico na čelu. Ko je prihitela mlada redovnica, kijevska romarica, z voza, je poljubila noge »častite sestre prednice,« nato pa je bilo njeno prvo vprašanje:

»Še nič ne veste o očetu?«

»Pridi, otrok, imamo novice za te,« jo je vzdignila mati prednica. »Pridi, zveš jih pri meni!«

Ne da bi še kaj povedala, jo je vedla skozi nešteto duri po samostanskih hodnikih do svoje celice. Redovnice so sledile molče, s skrivnostnimi obrazi, nekoliko se smehljajoče, kar je Praskovija opazila.

In ko vstopi kijevska romarica v materino celico, kaj zagleda? Tam pri oknu sta stala oče in mati, stara in upognjena. Tudi njima niso povedali, kako kmalu bosta videla hčer.

V prvem navalu začudenja, da vidita hčer preoblečeno, in prekipevajoča od hvalečnosti, sta zdrknila pred ljubljeno hčerko na kolena. Tedaj se je zavedela Praskovija in se vsa prevzeta vrgla sama pred starše:

»Kaj pa vendar počnete?« je vzkliknila drgetaje v svetem strahu. »Vse je delo božje. Jaz sem bila samo orodje v njegovih rokah. Zahvalimo se vsi trije za čudež, ki ga je storil nam v dobro!«

Vse prevzete od teh besed, so se spustile na kolena številne redovnice, da se pridružijo zahvali presrečne družine.

Nato so sledili objemi in poljubi. O, kako dolgo se že niso tako združili in koliko so prestali medtem. Med njimi se je pela le ena vez: skrb in bolečina.

Ko se je mati po nekaj trenutkih zazrla v njeno redovniško obleko, so se ji udrle solze. Že ob prvem pogledu ji je postalo težko.

(Dalje.)

Majhen mož velik junak.

Tudi v Novi Zelandiji blizu Avstralije živijo junaki. Enajstletni Stanko je zastavil svoje življenje, da je rešil nekaj mlajšo sestro. Bila sta namreč na polju. Tedaj je bik napadel Stankovo sestro, jo podrl na tla in jo hotel pomandrati in z rogmi prebosti. A Stanko ga pograbi neustrašno za roge. Seveda ga bik kakor igračko vrže v zrak. Toda Stanko plane zopet nadenj in sfrči z bikovih rogov drugič kvišku in čez bika na zemljo. Vendar pa je besno žival toliko zamotil, da je na sestro pozabila, in tako se je sestri posrečilo, da se je skozi živo mejo splazila na varno. Tudi Stanko je opazil ugoden trenutek in ji sledil. Dasi sam ves potolčen in krvav, je vendar vzel sestro v naročje in jo nesel uro daleč do doma. Ali so tudi med vami taki junaki in tako dobri bratje?